

Ionuț Caragea

Donator universal

Stef

Sângele lui Ionuț. Scurtă analiză hemo-poetică...

În nopțile când ne luptam amândoi cu Dumnezeu, cu exilul, cu înstrăinarea, cu îngerii și cu demonii, am făcut transfuzii poetice și ideatice pe undele virtualului.

Călător pe drumurile prăfuite ale cerului și prin nisipurile sentimentelor, poetul, Ulysse plecat peste mări și oceane pentru a-și găsi casa cerească, ne propune un maraton spre Dumnezeul-Muză. Chiar dacă nu îl atinge, el îndrăznește să ridice pumnul în aer, într-o invocație plină de tragism. Dumnezeu în aceste poeme este mai degrabă un pretext pentru manifestarea egocentrică a poetului, noul Creator. În competiție cu divinul, poetul se așază în fața realității și o privește direct, fără scrupule, fără modestie.

Copacul acestui volum își extrage esențele din sacru (în multiplele sale forme de manifestare sau non-manifestare), din izolarea demiurgică a poetului pierdut în lume, căutător de repere, inventator al unei religii poetice. Poezia lui Ionuț propune, impune aproape, o altfel de geneză. De astă dată, nu cuvântul devine materie, nu spiritul creează realitatea, ci invers. Robinson pe insula poeziei, refugiat în sine ca un condamnat la moarte prin trăire, poetul își caută aliați în lumea materială și spirituală. Iubirea și ramurile sale (femeia, umanitatea) își prelungesc umbrele și bucuriile în împărăția populată și poluată cu îngeri și

demoni, în care poetul se întronează la dreapta lui Dumnezeu sau chiar vrea să i se substituie. Uneori blasfemator, orgoliul poetului provoacă divinitatea, poate și pentru că nu are acces la ea decât tangențial.

Poezia lui Ionuț a reușit să îmi atingă spiritul prin forța și sinceritatea ei.

Dincolo de toate, mă impresionează prin autenticitatea trăirii, prin curajul expunerii, prin intensitatea sentimentelor, prin fascinația surprinzătoare a imaginilor folosite. Trecând prin diverse forme de exprimare, poetul caută să ofere cu generozitate ceea ce are mai de preț: poezia sa, sângele său, el se transformă într-un « donator universal », asemeni lui Iisus.

Recunoscându-și limitele mai ales în moarte, poetul *demiurgic* simte compasiune pentru situația în care se găsește profanul în contemporaneitate. Dumnezeu se pierde astfel într-o birocrație cerească:

„o întreagă birocrație până la cerul tău, Doamne...

...cozile sunt lungi, așteptăm cuminți să ne vină rândul...” – *Abdicarea lui Dumnezeu*.

Poetul are tendința de a se compara cu Dumnezeu, pe care îl demistifică într-o formă simplă, curajoasă, într-una dintre poezii:

„îi voi da lui Dumnezeu *remove/* de pe lista favoriților mei/ și voi striga tare/ Yahoo!” – *Yahoo*.

Dar chiar și în cer există singurătate:

„când eram mic.../ voiam să mă fac Dumnezeu/ dar nu realizam/ cât de greu/ este să iubești/ și să fii întotdeauna singur » – *Iartă-mă, iubește-mă*.

Dumnezeu nu este mobil și nici permeabil. Poetul nu face decât să își constate captivitatea în propria persoană. „Sunt captiv în celula mea cerebrală/ în

memoria amprentelor/ crezul meu se îndreaptă/ spre
acel Dumnezeu/ care prin nemișcarea sa/ spune
TOTUL” - *Nemișcare*.

Iisus a îmbătrânit, dar poetul, la un prag de vârsta
crucificării, se simte dator să îl întinerească prin
rezervele sale de sânge, unde trombo-iubirile, leo-
-furiile, toxinele lumii și ale vieții curg prin arterele
sale viguroase. Exprimarea dorinței de comuniune cu
divinul răzbate ca o lumină ce nu poate fi oprită...
« vrei să-i fii camarad de arme și scut/ pe drumul
gropit spre necunoscut/ vrei să-l atingi și să-i simți
poleirea/ vrei să-ți fie drept pildă/ și să-ți vorbească
cu duh » - *Christ îmbătrânit*.

Iisus, și el, este inaccesibil. Poetul însă îl umanizea-
ză, îl aprop(r)ie. Îi devine o clonă... « pe tine Iisuse/ nu
te-am întrebat niciodată/ ce grupă sanguină ai?

...eu cred, Iisuse/ că tu ești zero/ infinit” - *Donator
universal*.

Imaginea lui Iisus-poet, cu un creion înfipt în inimă,
este puternică și rămâne ca lumina unei stele chiar și
după terminarea lecturii.

« Destinul/ Creion ascuțit/ Înfipt direct în inimă » -
Iisus modern.

Fecioara Maria, într-un poem reprezentativ, incisiv
și cinic, este înainte de toate o femeie care ar trebui, în
plus, să își rețină fiul la a-și îndeplini menirea.

« femeie, femeie/ ia-ți pastila/ nu-l lăsa pe fiul tău/
în fiecare an/ să ne lovească/ și cu dragostea/ și cu
mila” - *Maria*.

Iubirea este soluția găsită de poetul Ionuț Caragea
pentru a atinge trancendentul. Iubirea metamorfozează
lumea sa obscură și torturată... Muza poetului

moare în el, transformându-i sufletul într-un cimitir luxuriant, unde morții sunt pe jumătate vii și respiră, fumând amintiri cu gust de degete fără filtru: „ceva în mine azi a murit/ ceva mai trist decât moartea în sine/ femeia/ cu trup de optsprezece ani” – *Timpul se măsoară în cuvinte*.

Poarta către iubire este femeia, iar Ionuț o exprimă într-un poem comparabil cu un diamant prin irizările și extrapolările sale, plecând de la o declarație de dragoste, până la o reprezentare a unei Fecioare universale atinsă de grație.

Femeia îl atinge pentru o clipă, pentru a-l pierde apoi pentru totdeauna: „el știa cuvântul cheie/ ce ți-a deschis toate porțile/ poarta sărutului/ furându-ți inima/ poarta ochilor/ furându-ți privirea/ poarta pântecului/ furându-ți copiii/ apoi a plecat/ trântind toate porțile/ ștergând toate urmele/ de atunci îl cauți pretutindeni/ îi asculți pe bărbați/ cum vorbesc îi săruți îi dorești/ dar niciunul nu știe cuvântul cheie/ care te-a făcut prima oară/ femeie” – *Cuvântul cheie*.

Discursul poetic al lui Ionuț Caragea are rezonanțe de revoltă, îndemnând la o revoluție șamanică, interioară, debarasarea de ipocrizie: „dați-vă jos pielea și rămâneți în oase/ elegante frumoase cu rimel/ pe genele roase de molii „ – *Mă sinucid în vis*.

Stimul la cunoaștere, poezia redescoperă rădăcinile dumnezeiești îngropate în noi. Fiară trebuie îmblânzită de și prin iubire. „în fiecare om/ este captivă o fiară/ care se hrănește/ cu gânduri” – *Iubirea nu stă la gargară*.

Textul care m-a marcat cel mai mult din acest volum este *Oameni rogvaiv*: „ suntem dispersia luminii/

în picăturile de sânge/ radiații ale aceluiași/ spectru divin”. În paleta acestei mici perle, regăsim lumina, sângele și divinul, cuvinte cheie pentru a atinge inefabilul simțirii poetice ce străbate „donatorul universal”.

Moartea reprezintă umbra. Complementară iubirii, ea umanizează și aruncă omul la rădăcinile timpului, la stadiul de mit. Aproape de perfecțiune, moartea este pecetea pe care o purtăm în eternitate: „pasiunea mea/ colecție de apusuri/ pentru viitor/ filozofie cu embrioni pe bandă rulantă/ masterat în iubire halucinantă/ evoluez înspre eternul vid/ dumnezeu are privirea în ceață/ cobor cu liftingul pe rid/ și mi-e atât de greață/ mi-am lins rănille mi-am închis porii/ celule vii și bolnave/ se bat precum/ gladiatorii/ mă culc pe-o margine de vis/ alint partea perversă a clipei/ o caut intrigat de concis/ pun perna pe masca ispitei/ mi-am încuiat moartea în mine/ și-am aruncat cheia departe/ în adâncul râului Styx” – *Margine de vis*.

Transfuzia donatorului a reușit. Vindecăt, plec pe calea însângeraată de creație în căutarea Doctorului Universal, cel care știe cel mai bine că frumusețea nu are nevoie de cuvinte pentru a exista...

Dar cuvintele transformă poezia în parfum de frumos.

Noi, bolnavi de infinit, continuăm pelegrinările prin colțurile lumii și ale ființelor, în căutarea luminii și a adevărului.

Viorel Zegheru

2 iunie 2007, Millau, Franța